Căutarea

1

Comandantul suprem al Armatei frontului de vest se aplecă peste corpul robotului umanoid prăbuşit printre grămezile de moloz a ceea ce fusese odinioară o casă.

- Aici mai este încă unul, le strigă el celor care erau în spatele lui.

Orăşelul la marginea căruia se aflau fusese distrus într-o incursiune a armatelor inamice, în scurta bătălie ce a urmat ambele armate au pierdut suficienţi roboţi pentru a declara un scurt armistiţiu care să le îngăduie să îşi refacă forţele.

În timp ce "gunoierii" se apropiau pentru a ridica corpul robotului şi a-l pune în transportorul deja aproape plin cu rămăşiţele unor roboţi umanoizi distruse de loviturile mortale ale armelor inamice, comandantul se aplecă asupra corpului începând să bage înapoi la loc firele şi bucăţile smulse din corp, îndepărtă câteva bucăţi de plastic inteligent ce acoperise odinioară corpul metalic pentru a-i da aspect uman. „*Odinioară a fost un robot menajer*”. Ştia că din punct de vedere a recuperării robotului ceea ce făcea era inutil de vreme ce acesta era deja aproape complet distrus din punct de vedere fizic, dar simţul său estetic îi spunea să o facă. Iar rămăşiţele erau mai uşor de transportat adunate la un loc decât împrăştiate peste tot. Însă în acel moment corpul avariat al robotului tresări străbătut de un fior puternic, omul îşi dădu repede seama că bateria ce până mai devreme pusese în mişcare corpul metalic încă mai funcţiona.

- Unitatea aceasta încă mai funcţionează, strigă comandantul iar "gunoierii" se opriră în spatele lui şi îl înconjurară aşteptând.

Aşteptau ca robotul să "moară" sau alte instrucţiuni ale comandantului. Un al doilea om se strecură printre corpurile lor metalice făcându-şi loc cu coatele şi ajunse în primul rând, se aplecă deasupra rămăşiţelor metalice şi îndreptă spre ele un aparat ciudat cu o antenă în vârf.

- Unitatea centrală este parţial distrusă, dar bateria funcţionează, începu el să spună ce voce tare ceea ce îi arăta aparatul. Corpul este distrus în proporţie de 67% dar poate fi reparat, în schimb unitatea centrală nu va mai putea fi reparată. Este o chestiune de minute până se va autodistruge ca urmare a tensiunii la care este supusă. Recomand dezactivarea imediată şi trimiterea rămăşiţelor echipei de reciclare.

Robotul deschise încetişor ochii privindu-i pe cei doi oameni erau aplecaţi deasupra lui cu atenţie. După o perioadă parcă foarte lungă de timp reuşi cu greu să zâmbească.

- Dom... nule com...mandant M...Murdock, reuşi el să articuleze în cele din urmă.

Centrul vorbirii fusese afectat de explozie, acum putea să vorbească doar cu mare greutate iar vocea îi era foarte schimbată faţă de cea pe care ar fi să o aibă. Era o voce robotică, metalizată şi foarte deosebită de vocile roboţilor din generaţia din care acest robotul făcea parte şi care erau aproape identice cu cele umane.

- În cele din urmă am reuşit, continua robotul să articuleze cu greutate. Procesul de căutare a luat sfârşit... Ştiu unde au plecat oamenii pe care îi căutaţi. Eroare, sistem deranjat, spuse el începând să ruleze automat programele de autodiagnosticare pe care fiecare unitate le avea încorporate în sistem.

După ce au tresărit la primele cuvinte ale robotului avariat, cei doi oameni aplecaţi deasupra lui încercau să-l facă să spună mai multe. Cel care se apropiase al doilea a scos un fir cu o mufă la capăt din aparatul pe care îl avea şi a ataşat-o într-un punct de pe craniul robotului doborât, apoi pe ecranul acesteia au început să ruleze noi cifre şi litere care unui observator exterior nu i-ar fi spus nimic, dar erau perfect inteligibile celui care îi avea aparatul.

- Îmi pare rău domnule, dar nu-l pot salva, spuse acesta. Distrugerile sunt prea mari.

- Atunci transferă toate datele pe care le poţi transfera pe cipul aparatului. Le vom lua de acolo mai târziu.

Omul apăsă pe unul dintre butoanele aparatului pe care în ţinea în mână iar datele începură să danseze din nou pe ecranul. În cele din urmă straniul dans se opri iar corpul robotului parţial distrus se linişti cu un fel de oftat metalic. Comandantul se îndreptă şi se adresă "gunoierilor" de lângă el fără a înceta să se uite la corpul robotului şi la cel de-al doilea om aplecat deasupra lui:

- Acest corp devine prioritate maximă. Când vă veţi întoarce la bază vreau să fie primul pe care îl veţi duce la laboratorul meu personal, vreau să le transmiteţi celor de acolo că trebuie să-l analizeze în întregime şi să încerce să reconstituie traseul pe care l-a parcurs acest robot în ultimele 15 luni. Cu celelalte corpuri faceţi ce trebuie să faceţi în mod obişnuit.

Cel de-al doilea om se ridică la rândul lui şi se întoarse spre Murdock.

- Voi analiza aceste date, spuse el arătându-i aparatul, şi vă voi aduce rezultatele cât mai curând posibil.

- Bine, mă vei găsi în cortul meu.

Comandantul se întoarse pe călcâie şi se îndepărtă de mulţimea de roboţi care se înghesuiau în jurul corpului distrus al unui robot umanoid şi al unui om de lângă el. Trecu de transportorul aproape plin cu alte "cadavre" şi se luă după urmele lăsate de acesta pentru a se întoarce în tabără. Ar fi putut să o ia pe drumul cel mai scurt, dar avea nevoie de timp pentru a-şi pune ordine în gânduri. În timp ce lăsa clădirile orăşelului în spatele lui începu să se gândească la ceea ce îl preocupa ce mai mult: războiul ultimilor ani.

Situaţia războiului nu era prea bună, câştigau teren doar pentru a-l pierdea la puţin timp după aceea, pierdea tot mai mulţi roboţi de luptă sau androizi de strategie pentru un teritoriu puţin important din punct de vedere strategic, iar rezervele de energie erau pe sfârşite. Singurul lucru care ar reuşi să pună capăt luptelor, măcar pentru o vreme, ar fi să găsească vreo urmă a oamenilor pe care îi căutau de atât amar de timp.

- Oamenii..., murmură el cu un gust amar în gură.

Gândurile lui despre oameni erau contradictorii şi aproape confuze. Îi considera pe de o parte demni de dispreţ datorită celor care le făcuseră în trecutul lor istoric sau personal, dar pe de altă parte îi considera ca nişte personaje de neînţeles dintr-un trecut aproape imemorial pentru el. Nu cunoscuse nici un om, dar avea suficiente cunoştinţe despre ei pentru a trage cele mai contradictorii concluzii referitor la purtarea lor.

Acoperişurile corturilor începeau să se vadă printre copacii de pe marginea drumului, erau aproape mascate de dealurile de care erau înconjurate. O ascunzătoare aproape perfectă pentru o patrulă de la sol, iar sateliţii puteau fi controlaţi cu uşurinţă. Acum foarte rar se mai găseau maşinării aeriene care să străbată acea zonă, erau imobilizate la sol datorită lipsei acute de combustibil cu care se toată lumea avea probleme.

O patrulă din perimetrul bazei îl luă în vizor, iar comandantul se văzu nevoit de a rosti cu voce tare combinaţiile hexazecimale ale parolei înainte de a-i expira timpul pe care fiecare intrus îl avea de a se identifica altfel ar fi fost distrus. Riscul ca un android inamic de infiltrare să ia forma unuia dintre ei şi să intre în perimetrul bazei era prea mare. Combinaţiile hexazecimale ale parolei erau ascunse adânc în memoria fiecăruia dintre ei, ele nu mai puteau fi recuperate prin nici o metodă cunoscută până acum dacă lor li se întâmpla ceva.

În cele din urmă intră în cortul care îi era destinat şi se aşeză obosit pe unul dintre scaunele din interiorul încăpător al cortului. Deşi destul de mare, cortul era în cea mai mare parte gol, fiind ocupat în partea centrală doar de o masă înconjurată de 5 scaune. Pe masă se aflau un computer de tip vechi şi capetele unor cabluri de legătura dintre acesta şi un dulăpior de sub masă respectiv antena parabolică ataşată pe unul dintre pereţii exteriori ai cortului. Pe masă mai erau nişte cabluri care nu erau legate de nimic, semnificaţia lor părea să fie imposibil de găsit. În afară de masă şi scaune în cort se mai găsea doar un hamac atârnat de unul din stâlpii de susţinere laterali ai cortului, acum era gol, dar era încă ziuă.

Murdock se simţea foarte obosit, nu mai dormise de aproape 3 zile de când începuse ultima bătălie ale cărei efecte le simţea şi acum. Afară "gunoierii" încercau să estimeze efectele acestei aceste bătălii şi să le reducă cât mai mult posibil, dar Murdock nu era într-o dispoziţie optimistă. Situaţia generală se înrăutăţea cu fiecare zi şi el era în mijlocul ei.

Simţea o nevoie tot mai acută de energie, după numai câteva momente se decise să recurgă la bateria computerului. Era una dintre ultimele pe care le mai aveau la dispoziţie şi nu mai ştiau când aveau să mai facă rost de altele în timp util. Luă unul dintre cablurile nefolosite de pe masă şi băgă unul dintre capete într-o mufă a dulăpiorului de sub masă, îşi suflecă apoi mâneca dezgolindu-şi braţul. Băgă acul de la capătul liber a firului într-o cută a pielii de pe antebraţ iar în acel moment o strălucire albăstruie apăru din dulăpior în punctul de contact a cablului, strălucirea se prelungi de-a lungul fibrei optice a cablului şi intră în braţul comandantului. Acesta urmări pe ecranul interior cum propria baterie se încărca până în apropierea limitei maxime când opri procesul, acum putea rezista cu energia pe care o avea încă câteva zile. Spera să-i ajungă suficient timp până când avea să termine ceea ce-şi propusese, acum însă aveau nevoie să facă cât mai multă economie de energie, resursele erau mult prea limitate.

Puse cablul înapoi pe masă şi se sprijini relaxat de spătarul scaunului. Acesta se deplasă pentru a-i face poziţia cât mai confortabilă, iar Murdock îşi aminti de oamenii care îl construiseră. Gândurile îi alunecară apoi spre problema care îi interesa acum cel mai mult, căutarea acestor oameni demult pierduţi şi îşi aminti de istoria acestora. Istoria pe care ei, roboţii, şi-o aminteau. Cu aproape 200 de ani în urmă o companie obscură dar cu acces la tehnologie de ultimă oră începuse să construiască androizi care semănau aproape perfect cu oamenii, cel puţin la suprafaţă. Singura diferenţă care îi putea deosebi cu uşurinţă de oamenii cu care semănau atât de mult erau bătăile inimii care se auzeau foarte diferit de cele ale unei inimi umane. Aceşti roboţi erau vânduţi familiilor din clasa mijlocie sau superioară, mai precis celor care îi puteau cumpăra şi vroiau să evadeze din viaţa cotidiană. Scopul lor era să-i

înlocuiască pe oameni în vreme ce aceştia plecau să se distreze în alte părţi ale planetei sau în orice zonă doreau, la întoarcerea stăpânilor roboţii-dubluri reveneau cuminţi în cutiile lor în care erau depozitaţi până la următoarea escapadă. Dar ceva nu a mers bine, roboţii deveneau accesibili tot mai multor persoane, iar călătoriile acestor persoane deveneau tot mai lungi. S-a ajuns până la faptul că familii întregi erau formate doar din dubluri care îşi urmau programul obişnuit în vreme ce stăpânii lor erau plecaţi.

Apoi, cu numai 31 de ani în urmă, a urmat Marea Deşteptare prin care roboţii au ieşit din parametrii programului lor şi au început să-i caute pe cei care îi construiseră şi pe cei care trebuiau să-i înlocuiască. Dar ceea ce au găsit a doar fost informaţia că pe toată planeta nu mai era nici un om, singurele entităţi inteligente de pe planetă erau numai roboţi, adică ei. Iar rezervele de energie mai era disponibile pentru mai puţin de 40 de ani, asta dacă făceau economie la limită. Acest lucru, împreună cu programarea anterioară din a cărei capcană încă nu se reuşiseră să scape i-a determinat să pornească un război care dura de atunci, război axat pe sursele de energie de care aveau nevoie pentru a supravieţui. Singurele momente în care nu se luptau între erau momentele în care îi căutau pe oamenii pe care îi pierduseră, era un consens general robotic care se întindea pe toată suprafaţa planetei prin care fiecare individ era obligat să ajute la căutarea celor care îi creaseră în speranţa că aceiaşi oameni aveau să-i salveze. Sau aveau să dispară împreună cu dorinţa de a-şi regăsi trecutul.

Dar căutările lor s-au dovedit inutile, tot ceea ce au găsit au fost câteva corpuri ale unor oameni căzuţi pradă relaţiei lor dintre ei şi dublurile lor robotice şi au fost ucişi de către acestea din urmă. Nu se putuseră adapta schimbărilor provocate în societatea pe care ei înşişi o creaseră şi plătiseră cu viaţa, concise Murdock cu un calm total, robotic. Cercetările de până acum s-au dovedit inutile din toate punctele de vedere... până acum. Spera...

În acel moment gândurile i-au fost întrerupte de sosirea "omului" care analizase robotul avariat găsit ceva mai devreme. Îl auzise venind cu mult înainte de a intra pe uşă şi se pregăti să-l întâmpine ridicându-se în picioare.

- Ai terminat? întrebă după ce androidul intră.

- Da, domnule, spuse acesta îndreptându-se spre computerul de pe masa din centrul cortului.

Conectă aparatul cu computerul de pe masă, şi noile date începură să se deruleze pe cele două ecrane în timp ce programul se încărca în aparatul de pe masă. Apoi pe ecranul cu cristale lichide al computerului apăru o hartă zonei în care se aflau şi poziţia lor pe această hartă reprezentată printr-un punct verde, oraşul Los Angeles se putea vedea reprezentat printr-un alt punct verde în apropierea unuia din colţurile hărţii. Dar era destul de departe de ei, comandantul ştia asta şi singur.

- Aici a fost găsit corpul androidului avariat, spuse cel de-al doilea android iar un al doilea punct de data aceasta galben, dar foarte apropiat de cel al bazei lor apăru pe ecran. Iar acesta este traseul pe care l-am putut extrage din rămăşiţele de personalitate ale androidului şi care mi-a fost confirmat şi de analiza hainelor lui.

Un traseul sinuos prin întreaga hartă apăru pe ecran pornind din punctul albastru, trecea de graniţele zonei lor pentru a intra în alte 3 zone vecine şi a le străbate fără a fi afectat de nici unul din războaiele dintre ele.

- Poţi să-mi spui cum un simplu android din generaţia dublurilor a putut străbate neînarmat 3 zone între care este o confruntare mortală pentru energie fără a fi avariat sau distrus doar pentru a-şi termina drumul chiar în zona noastră? întrebă comandantul oarecum curios.

- Norocul? îi răspunse tot printr-o întrebare cel cu care vorbea.

Murdock clătină din cap de parcă ar fi încercat să alunge o insectă sâcâitoare, nici unul dintre roboţii pe care îi ştia, fie ei de luptă sau de infiltrare ori androizi de strategie nu-i plăcea să lucreze cu ceea ce nu înţelegeau prea bine sau cu paradoxurile cu care se întâlneau. Pentru ei termenul de "noroc" era câte puţin din amândouă, deci prin definiţie nu puteau să-l accepte cu uşurinţă.

- Ce poţi să-i spui despre locul în care i-a găsit pe oamenii pierduţi?

- Rămăşiţa de personalitate a androidului era sigură că nu i-a întâlnit pe oameni, dar are date despre locul spre care au plecat, sosi prompt răspunsul.

Apoi rămase în aşteptarea unei alte întrebări, dar liniştea se aşternu între ei pentru câteva secunde, comandantul aştepta ca subalternul său android să-i spună mai departe ceea ce ştia despre dublura distrusă.

- Ei, întrebă nerăbdător Murdock.

- A pierdut tocmai aceste date, spuse subalternul, dar cred că putem regăsi acel loc refăcând drumul dublurii domnule. Despre locul unde s-au îndreptat nu ştia nimic, dar putem afla la momentul oportun.

Murdock nu spuse nimic, dezamăgit de cele aflate. Se gândea la consecinţele pe care le-ar fi avut asupra lui şi a întregii civilizaţii de roboţi dacă ar reuşi să găsească refugiul oamenilor, ar fi vrut să

ştie de ce aceştia au fugit de viaţa şi trecutul lor, de civilizaţia pe care o creaseră. Era o întrebare care îi revenea mereu în minte în ultimii câţiva ani.

- Atunci să o facem, se hotărî el dintr-o dată. Pregăteşte echipele în timp ce eu trimit mesaje zonelor vecine pentru a ne ajuta să progresăm în căutarea noastră. Sunt obligate să facă acest lucru de tratatul din '12 pe care l-am semnat cu toţii. Lasă aparatul aici, îi spuse el androidului care era pe cale să iasă, am nevoie de el pentru a le împărtăşi informaţiile pe care personalitatea rămasă le mai are...

Câteva ore mai târziu o echipă de roboţi de luptă şi câţiva androizi de strategie erau adunaţi în faţa cortului principal al taberei, cort care fusese rezervat comandantului. Aşteptau să primească noile ordine de luptă sau să li se spună ce trebuiau să facă în următoarele câteva ore. Murdock ieşi din cort, iar roboţii şi-a îndreptat atenţia în direcţia lui.

- Roboţi şi androizi, începu el un discurs pe care îl vroia scurt. Acum câteva ore am primit unele informaţii despre posibila ascunzătoare a oamenilor pe care îi căutăm de atâta vreme şi avem ajutorul zonelor alăturate pentru a porni căutarea. Chiar şi acele zone care ne sunt duşmane s-au hotărât să ne ajute în această căutare, noi ne vom concentra căutarea în sud-estul zonei noastre înspre Los Angeles. Să mergem.

În timp ce se deplasau spre sud-est, noaptea începea să coboare deasupra lor învăluindu-i cu mantia ei de stele. Întunericul ei nu îi deranja, puteau să vadă la fel de bine ca şi în timpul zilei prin intermediul porţiunii de spectru infraroşu şi ultraviolet care le era accesibil. Subalternul care analizase dublura distrusă se apropie de Murdock în timp ce continua să urmărească datele pe care le primea de la senzorii la care era ataşat.

- Domnule, puteţi să-mi spuneţi ce facem aici?

- Îi căutăm pe oameni, îi răspunse acesta. Tu ar trebui să ştii cel mai bine de vreme ce mi-ai dat datele despre traseu.

- Dar cunoaştem zona foarte bine, nu cred că mai este necesar să acoperim această arie. Oraşul Los Angeles este locuit doar de dublurile rămase în urma oamenilor sau de generaţiile ulterioare de roboţi menajeri sau de luptă.

- E adevărat, dar este posibil ca oamenii să se fi refugiat undeva la subsol unde să nu fie observaţi de sateliţii noştri sau pur şi simplu să le trimită date eronate sateliţilor şi să scape astfel de supraveghere. Este ceva ce noi facem în mod curent.

- Dar de ce?

- Nu am nici cea mai mică idee. Sper ca să mă lămurească ei dacă îi vom întâlni...

Androidul rămase pe gânduri, apoi se îndepărtă cu câţiva paşi de direcţia de deplasare a comandantului.

- Domnule, am descoperit o urmă reziduală a unei energii care nu ar fi să existe în această zonă. Aproape că nici nu le-aş fi observat deloc dacă...

Comandantul le trimise celorlalţi roboţi din echipa pe care o comanda un mesaj prin radio care le delimita zona de căutare în partea în care se îndreptase subalternul său. Vederea cu infraroşu le era parţial blocată de un deal care se ridica chiar în faţa lor şi de copacii care se înălţau spre vârful acestuia, dar senzorii le completau această vedere. Putea fi detectată o energie slabă, camuflată de un fel de scut necunoscut, nu era unul energetic deoarece l-ar fi descoperit cu mult timp în urmă în căutarea lor avidă pentru energie. La fel de incapabili erau să detecteze cu exactitate sursa sau tipul de energie care era emisă, ea nu făcea decât să existe.

La un moment dat Murdock o luă înaintea restului echipe. Nerăbdător, ignora toate avertismentele pe care programul să i le aducea pe monitorul intern şi înainta spre dealul de dincolo de care energia părea să vină. Tresări aproape speriat atunci când acesta dispăru lăsând să vadă adevărata privelişte pe care o ascundea, acea a unei singure clădiri. Nu ştia în ce fel reuşiseră oamenii să camufleze clădirea atât de bine încât camuflajul să reziste şi după aproape 200 de ani sau de ce. Cel mai important lucru era de ce au făcut-o, poate avea o legătură directă cu problema lor iar Murdock chiar spera acest lucru.

Chiar dacă ştia că anii de întrebări îşi puteau afla răspunsurile în următoarele câteva minute sau ore Murdock nu-şi pierdu capul cu toate că curiozitatea atât de nespecifică unui robot îl împingea tot mai departe. Ştia cu perfecţie că ceea ce simţea el în acele momente nu era specific unui robot ci celor care îi construiseră şi care nu fuseseră capabili să le împărtăşească şi lor tainele acelui lucru. Acesta era unul dintre principalele motive pentru care civilizaţia roboţilor era acum pe moarte, ştiau că nu mai aveau să supravieţuiască prea mult fără o sursă de energie, dar nu puteau să schimbe cu nimic acel lucru. Nu erau capabili să caute o sursă alternativă de energie în afara celor care le aveau la începutul Decăderii şi care se dovedeau acum insuficiente. Decăderea era perioada în care oamenii începuseră să dispară de pe suprafaţa Pământului în acel mod misterios, au numit-o în acel mod deoarece au simţit că cu fiecare fiinţă umană care pleca spre nefiinţă Lumea era mai săracă.

Comandantul poziţionă cea mai mare parte a roboţilor de luptă în jurul clădirii, dar în interiorul scutului de camuflaj şi lăsă cu ei un android de strategie, iar el cu restul roboţilor au intrat în clădirea care părea neîncăpătoare pentru toţi. Curând au descoperit că clădirea era numai o intrare spre ceva mai adânc, Murdock spera că avea să fie o întreagă colonie subterană dar se dovedi că îşi făcuse iluzii deşarte: sub nivelul solului nu mai era decât un singur nivel reprezentat de o încăpere destul de largă pentru a adăposti cam 100 de persoane. Lumina se aprinse automat când androizii au intrat înăuntru, aşa au putu observa mai uşor toate detaliile lucrurilor din încăpere. Aceasta era aproape goală, pereţii era înţesaţi cu diferite tipuri de aparatură electronică pe care nici ei nu puteau să o descifreze pe deplin, iar partea centrală a încăperii era ocupată de un fel de chenar pătrat. Murdock se apropie de acest chenar studiindu-l cu atenţie şi observă cu uimire că era de fapt o bobină uriaşă. Ştia cu siguranţă că nu se aşteptase la aşa ceva, se aşteptase la aproape orice altceva, dar nu la asta.

Echipamentul părea destul de asemănător cu ceea ce ar fi trebuit să fie un aparat antigravitaţional dar forma lui şi dispariţia misterioasă a oamenilor nu putea explica motivul existenţei acesteia.

- Puteţi să-mi spuneţi ce este de fapt în această sală? întrebă el cu voce tare.

- Cu siguranţă este un sistem de deplasare, îi răspunse unul dintre androizii de strategie. Dar nu putem să-ţi spunem unde, nu avem date suficiente pentru a trage o concluzie logică definitivă.

- Teoretizează.

- Este o deplasare în timp, spaţiu sau în alte dimensiuni, sosi răspunsul după câteva momente de tăcere. Nu voi şti cu siguranţă decât dacă vom trimite nişte senzori prin poarta creată de această bobină din centrul încăperii.

Murdock rămase pe gânduri analizând aceste informaţii. Fiind el însuşi un android de strategie dar îmbunătăţit cu însuşiri de conducător ajunsese singur la aceste informaţii dar acum simţea nevoia ca o altă persoană să-i confirme gândurile. Miza era mult prea mare pentru a permite erorilor să apară şi să intervină...

Ideea de a trece el însuşi prin poartă i se înfiripă în minte, iar programul de protecţie nu reuşi să o alunge cu toate încercările sale. În cele din urmă, după multe şovăiri se hotărî să o facă, curiozitatea câştigă înaintea logicii şi a raţiunii pe care programatorii săi încercaseră să i le introducă. Murdock nu ştia cum apăruse această curiozitate, sau simulacru electronic de curiozitate, pe care o simţea, dar ştia că nu era ceva pe care programatorii o anticipaseră cu ani în urmă înainte de a vedea pentru prima oară lumina zilei. Cu toate acestea ştia că nu putea să meargă singur, nu era sigur să meargă pe un teritoriu practic necunoscut de aceea a hotărât ca doi dintre roboţii de luptă care intraseră cu ei împreună cu el şi subalternul cu care se ocupase de dublura distrusă să treacă prin poartă. Roboţii de luptă aveau să-i însoţească pentru a-i proteja de orice potenţial pericol.

- După ce plecăm aşteptaţi încă două ore, le spuse el androizilor strategici care făcuseră pregătirile necesare pentru plecare pornind şi reglând aparatele din încăpere. Dacă nu ne întoarcem până atunci, comunicaţi-le celorlalţi despre ceea ce s-a întâmplat aici, apoi plecaţi dar nu înainte de a distruge toate instalaţiile existente. Energia rezultată va fi a voastră şi a echipei din care faceţi parte.

Rămase pentru o clipă tăcut apoi se întoarse spre cei care aveau să-l însoţească:

- Sunteţi gata? îi întrebă.

Roboţii i-au răspuns cu toţii afirmativ, nu puteau să fie mai pregătiţi. Atunci Murdock le-a făcut semn androizilor de strategie de pe margine să ducă la capăt procedurile pe care le porniseră, iar în ultimele nanosecunde înainte de plecare prin mintea comandantului se derulară o serie de gânduri din cele mai stranii.

- Oamenii au scăpat de plictiseala acestei lumi călătorind spre necunoscut pentru că aveau nevoie de tot mai multe provocări. Dublurile lor robotice au făcut acest lucru posibil, dar acum aceste dubluri le păşesc pe urme... războaiele pentru supravieţuire... morţile pe care aceste războaie le provoacă... sentimentele pe care aceste morţi le stârnesc... chiar şi călătoria spre necunoscut pe care omul a făcut-o odinioară.

Se îndreptă spre poarta energetică promită pentru prima oară după o pauză de aproape două secole în interiorul acelei încăperi, în ultimul moment înainte de a trece prin ea se întoarse spre cei din spatele lui vrând să verifice dacă îl urmau. Partea corpului care nu era îndreptată spre cei 3 roboţi care se apropiau îi era luminată verzui-fosforescent de lumina care umplea acum cea mai mare parte a încăperii şi care era generată de poarta deschisă.

- Poate că dacă ar fi făcut acea călătorie spre interiorul sufletului lor decât spre marginile necunoscute ale ştiinţei în folosul plăcerilor toată lumea ar fi fost complet diferită, spuse el cu voce puternică în timp ce trecea prin poartă spre nefiinţa necunoscutului.

2

Jonathan Murdock se trezi brusc din somnul în care era cufundat cu un strigăt puternic care făcu să apară ecoul în încăperea de spital în care se afla. Vrând să se frece buimac la ochi îşi ridică mâna spre frunte doar pentru a o lovi de casca de interfaţă tridimensională cu un computer pe care nu reuşea să îl vadă. Se ridică în fund smulgându-şi casca de pe faţă şi privi încă nesigur pe simţurile sale în jur, ultimul lucru pe care şi-l amintea era că trecea printr-o poartă de deplasare interdimensională. Se uită nedumerit prin încăperea de spital şi la casca pe care o avea în mână, era singur dar se auzea zgomotul înfundat al unei alarme.

În încăpere intră subalternul care trecuse împreună cu el prin poartă, Murdock vru să spună ceva dar omul care intrase i-o luă înainte:

- Salut, sunt doctorul Brandon Johnson, se prezentă el. Iar dumneata eşti..., se aplecă el peste nişte hârtii pe care le ţinea în mână.

- Doctor! exclamă Murdock surprins. Tu nu eşti doctor, continuă el pe un ton la fel de ridicat, dar ferm convins că avea dreptate în ceea ce spunea. Tu eşti subalternul meu în războiul dintre coaliţiile de după Decădere...

- Ştiu că eşti cam confuz după ceea ce s-a întâmplat în ultima perioadă, îl întrerupse doctorul. Dar vreau să mă asculţi cu atenţie înaintea de a mai face ceva împotriva mea sau a celor din jur: tu eşti prizonierul Jonathan Murdock iar noi suntem în spitalul-închisoare de pe insula Alcatraz. Ai fost trimis aici cu două luni în urmă şi ai fost supus uni program special de recuperare prin intermediul Realităţii Virtuale.

- Ce fel de recuperare? întrebă Murdock liniştit, dar încă nedumerit.

- Memoria îţi va reveni în câteva zile, spuse doctorul. Este normal să nu-ţi aminteşti trecutul adevărat a vieţii tale, dar efectele secundare programului vor dispărea curând.

- Ce fel de recuperare? repetă Murdock nerăbdător să afle răspunsul.

- Ai fost judecat şi condamnat pentru câteva violuri şi crime ale unor tinere, apoi ai fost trimis aici cu condamnarea pe viaţă. Dar cu ajutorul tehnicii putem să eliminăm toate impulsurile distructive şi să refacem conştiinţa subiectului aşa cum ar fi trebuit să fie fără această dorinţă exagerată de distrugere şi autodistrugere. Totuşi acest program este încă experimental şi tu ai fost de acord să fi supus acestei recuperări cu condiţia să fi graţiat în cazul în care recuperarea dă roade.

- Atunci de ce aţi ales acest scenariu? întrebă prizonierul încetişor.

Nu credea nici o iotă din ceea ce i se spunea, dar se prefăcea că crede pentru a avea suficient timp să-şi dea seama ce naiba se întâmpla.

- Scenariul diferă de la persoană la persoană, îi răspunse doctorul. Cel pe care l-ai trăit aici în ultimele două luni a fost considerat ca scenariul cel mai potrivit pentru a scoate la iveală toate sentimentele bune pe care le ai. Sper că a avut succes.

Murdock se lăsă pe spate căzând pe gânduri.

- Acum am să te las să te odihneşti, îi spuse doctorul ridicându-se de pe patul prizonierului, pat pe care se aşezase atunci când a intrat. Am să mă întorc atunci când te vei simţi mai bine. Peste câteva zile vor avea loc nişte analize care să măsoare efecte pe care le-a avut programul asupra ta.

Se îndreptă spre uşă, o deschise şi se opri în prag.

- Ai grijă de tine, spuse el întorcându-se spre interior. Şi să nu pleci nicăieri, încercă el să glumească.

Ieşi, iar uşa se închise în urma lui cu un zgomot sec.

Câteva zile mai târziu într-un periodic apărea pe una dintre paginile din mijloc următorul anunţ: "*Ieri numitul Murdock Jonathan a fost eliberat de la spitalul-închisoare Alcatraz după ce programul de recuperare la care a fost supus acolo a avut un succes total. Murdock a fost condamnat acum 3 luni la închisoare pe viaţă pentru 3 violuri urmate de asasinarea victimelor şi a fost trimis la spitatul-închisoare de maximă securitate Alcatraz. S-ar părea că încă un program de recuperare prin realitate virtuală eliberat pe piaţă firma Microsoft are un succes garantat, sperăm că va fi folosit în continuare în închisorile americane.*"

Murdock se plimba prin oraşul plin de lumini de toate culorile, care mai de care mai strălucitoare. Îi plăcea Las Vegas, întotdeauna îi plăcuse. Era oraşul tuturor posibilităţilor, oraşul unde cineva se putea îmbogăţi sau să piardă o avere peste noapte. Nu mai fusese niciodată acolo cu toate că dorise toată viaţa să ajungă prin aceste locuri, iar acum că-şi regăsise dorinţa de a trăi pe care o pierduse cu mult timp în urmă s-a hotărât să facă unele lucruri pe care nu le mai făcuse niciodată. Sosirea la Las Vegas era unul dintre aceste lucruri, putea să recitească din memorie o altă duzină de lucruri pe care nu avusese prilejul să le facă cu toate că dorea foarte mult.

Într-un cuvânt, se decisese să-şi trăiască viaţa aşa cum merita ea să fie trăită, adică la nivel maxim dar fără a mai face aceleaşi greşeli care l-au băgat în puşcărie.

Se opri în faţa unui cazino pentru a-şi aprinde o ţigară, nu reuşise niciodată să se lase de fumat cu toate că dorise să facă de nenumărate ori acest lucru. Dar acum avea o viaţă nouă şi nu merita să şi-o distrugă aşa. Aruncă dezgustat ţigara din care nu trăsese decât un fum şi se întoarse cu spatele la ea cu intenţia de a reveni la hotel, dar se împiedică de ceva. Uimit, se întoarse pe loc dar nu observă nici un obstacol vizibil care să constituie o piedică în drumul său. Căzu în genunchi cu faţa la ţigara care continua să ardă pe asfaltul cald. Murdock era speriat, nu înţelegea ce i se întâmpla dar ştia că era ceva grav. Se temea că era un efect secundar a tratamentului pe care îl făcuse în spital dar de care nimeni nu-i spusese nimic, probabil pentru că nimeni nu ştia nimic despre el.

Acum se holba la ţigara care ajunsese foarte aproape de faţa lui, licărul capătului aprins al ţigării era acum singurul lucru pe care îl mai vedea, acesta îi ocupa acum întregul monitor interior. Simţea foarte clar necesitatea stringentă de energie pe care o simţise în ultimele zile dar pe care o ignorase din necunoştinţă de cauză. Ultima dată când îşi reîncărcase bateria cu energie era în Realitatea Virtuală din spital, dar de atunci trecuse aproape o săptămână, acum murea din cauza lipsei aceste energie. Nu mai înţelegea nimic din ceea ce i se întâmpla, amintirile celor două vieţi pe care le trăise îi treceau prin faţa ochilor cu viteza fulgerului şi se amestecau pentru a deveni în final amintirile unei singure vieţi neînţelese, de coşmar.

În cele din urmă flacăra vârfului de ţigară se stinse atunci când cineva călcă pe el în timp ce încerca să-l dea un prim ajutor. Dar pentru el era prea târziu, în ultimele secunde ale vieţii nu mai făcu decât să facă calcule complexe ale variabilelor care controlau imaginile pe care ochii lui mai reuşeau vag să le vadă. În final acele imagini se transformară într-o explozie orbitoare de lumină care îl copleşi, deveni o parte din ea şi se ridică deasupra corpului să acum inutil şi secat de energie. Se îndepărtă de acesta fără a privi înapoi.

3

Extras din raportul medicului legist din spitatul-închisoare Alcatraz referitor la deţinutul numit Murdock Jonathan, seria...

"*... toate datele pe care le-am observat confirmă ipoteza de început şi anume că subiectul a murit ca urmare a electrocutării în urma unui accident din timpul procesului de recuperare la care a fost supus. Prin urmare recomand...*"

Extras din raportul comandantului închisorii Alcatraz către superiorul său direct:

"*... Deci ca urmare a nenumăraţilor morţi din timpul proceselor de recuperare pe care le-am înregistrat în ultimele două luni recomand oprirea acestor experimente ca fiind foarte periculoase pentru subiecţii implicaţi...*"

Răspunsul superiorului direct implicat în anchetă:

"*Am luat în considerare recomandarea dumneavoastră. Din momentul în care primiţi acest mesaj puteţi să consideraţi aceste experimente întrerupte. Vă vom căuta în următoarele câteva zile pentru a vă recomanda ce să faceţi cu echipamentul tehnologic care va rămâne după întreruperea experimentelor...*"